

Mihailo Kandić

MILENA STOJANOVIĆ, slike

12 – 28. septembar 2006.

rijaška platna Milene Stojanović (1977) štedro ispoljavaju njen talenat, darovitost da iz post post-modernističke figuralne refleksije, s početka drugog milenijuma, kada se formirala i njena misao i njena praksa, formuliše svoje obrasce. U formalnom smislu to bi bile najpre široke tonske površine, potom gromadne figure i, najzad, globalno ispred detaljnog.

U metafizičkim relacijama, narativno je dominantno. Čak i u nazivima slika, koje su realizovane kao specifični diptisi (slike iz dva dela, pripojena; pojedine se mogu i fizički razdvojiti, kao samostalne celine: "Bojsov zec" i "Zavodnice"): "Golubica", "Bradata žena", "Titan", "Levitacija". Ovakvim podelama, i uslovnim razdvajanjima, po želji posmatrača, ne samo autora, dobija se vrlo kompleksna priča, svakako s početkom, čiji se kraj ne nazire. Ona je otvorena za sve pojedinačne inicijacije, brižljivo čuvajući u isti mah i sopstvenu tajnu i zagonetku otkrovenja. Upravo kako to radi Milan Blanuša, nekadašnji profesor Milene Stojanović na novosadskoj Likovnoj akademiji.

Ova visokoobrazovna ustanova za profesore ima značajne likovne umetnike među kojima je svakako najuglednijih Blanuša, po vokaciji slikar i vajar, autor kompleksnih izložbi koje su i u glavnom srpskom likovnom centru, Beogradu, redovno privlačile pažnju javnosti. Ali i kritike, što se nije posrećilo drugim, isto tako autoritativnim likovnim umetnicima u Novom Sadu. Blanuša, pak, nikada nije izlagao u Kragujevcu (samostalno), i zato je izložba Milene Stojanović dobrodošla kao prilika da se, makar posredno, preko njenih platna, upozna Blanušina "receptura", način razmišljanja u definisanju likovnog dela jednog od svakako najzanimljivijih i najprovokativnijih srpskih slikara aktuelne naracije.

Interesantno je, pri tom, da se spominjanjem profesora i učenika, posebno isticanjem njihovog približnog ali ne identičnog modela promišljanja slike, odaje obojima, i svakome posebno, sasvim otvoreno priznanje. Profesoru da je uspeo da odneguje senzibilnog učenika, spremnog da prihvati njegove (zajedničke) poglede na svet i umetnost, učenici da je umešno i valjano znala da crpi najbolje pouke od uglednog profesora. Ova obostrana, paralelna odavanja priznanja, proređena su u svetu umetnosti uopšte, posebno likovne, tako da izložbu Milene Stojanović, njene kontekste, valja pomnije i ozbiljnije analizirati.